

ROMÂNIA
MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de urmărire penală și criminalistică

Nr. 56/P/2016

ORDONANȚĂ

Anul 2017, luna 08, ziua 23

IOAN FLORENTIN ENE, procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică.

Examinând actele de urmărire penală din dosarul cu nr. de mai sus,

C O N S T A T:

Prin plângerea înregistrată cu numărul de mai sus pe rolul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Dănuță Ștefan Viorel a solicitat efectuarea de cercetări față de Mihaela Mihai Popa, procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Suceava, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 297, 280 și 283 din Codul penal, în împrejurarea instrumentării dosarului nr. 4/P/2015 al Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Suceava.

Sintetic, din plângerea și din declarația părții vătămate rezultă că aceasta are calitatea de inculpat în dosarul nr. 4/P/2015 al Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Suceava, instrumentat de procurorul Mihaela Mihai Popa.

Se apreciază că instrumentarea cauzei a fost determinată de dorința de răzbunare a procurorului, al cărui tată, cu câteva luni înainte, fusese îndepărtat din funcția de ziler, de persoana vătămată.

În context, persoana vătămată arată că a avut o relație de amicizia cu procurorul, pentru o perioadă de aproximativ zece ani, concretizată în mai multe situații și imprejurări, după cum urmează:

Începând cu anul 2003, tatăl procurorului a fost angajat de sora persoanei vătămate.

Începând cu anul 2006, persoana vătămată, la rugămintea procurorului, l-a angajat pe tatăl acestuia din urmă, la S.C. Trans Expres S.R.L..

După aproximativ un an de activitate, tot la rugămintea procurorului, după atingerea stagiului de cotizare, tatăl procurorului a fost trecut în șomaj, dar a continuat să lucreze, fără forme legale, la aceeași societate comercială, deținută de persoana vătămată.

Pe perioada angajării, cu sau fără **forme** legale, persoana vătămată a plătit, cu titlu de salarit, tatălui procurorului, sume cuprinse între 400 și 1000 de lei, lunar.

În perioada 2008-2010, persoana vătămată i-a ajutat pe procuror și pe tatăl acestuia, cu mai multe sume de bani, pentru rezolvarea unor probleme medicale, atât în țară cât și în străinătate.

În luna noiembrie 2014, întrucât tatăl procurorului nu mai presta, de mai mult timp, niciun serviciu pentru care să fie plătit, persoana vătămată a încetat să îl mai remunereze. În această imprejurare, persoana vătămată a fost amenințată, spunându-i-se că: „Va avea grija Mihaela de voi!”.

Se apreciază de persoana vătămată că, în acest context, valoarea aproximativă a veniturilor date procurorului Mihaela Mihai Popa și familiei sale, are un quantum de 102.800 lei.

În luna ianuarie 2015, procurorul s-a sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de dare de mită de persoana vătămată care, ulterior, a fost reținută și arestată preventiv.

În luna martie 2016, persoana vătămată a fost trimisă în judecată, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel Suceava.

Persoana vătămată subliniază că, în mod necesar, procurorul trebuia să fie recuzat întrucât imparțialitatea acestuia a fost grav afectată de legăturile pe care le-a avut cu persoana vătămată și familia acesteia. De asemenea, se apreciază că efectuarea de cercetări față de persoana vătămată și trimiterea acesteia în judecată, reprezintă o răzbunare.

În cauză se va dispune clasarea cu privire la săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 297, 280 și 283 din Codul penal, pentru următoarele considerente:

Deși persoana vătămată dă faptelor descrise o natură penală, prin încadrările menționate mai sus, se observă că acestea, de fapt, îmbracă formă unei abateri disciplinare.

De altfel, însăși persoana vătămată, menționează, atât în plângere cât și în declarație, starea de dușmănie, lipsa imparțialității, caracterul de răzbunare al actelor de urmărire penală, și nerespectarea normelor deontologice aplicabile magistraților.

Potrivit disp. art. 64-66 C.p.p., procurorul este incompatibil dacă există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea sa este afectată. Procurorul incompatibil este obligat să declare procurorului ierarhic superior că se abține de a participa la procesul penal, cu arătarea cazului de incompatibilitate și a temeiurilor de fapt care constituie motivul abținerii.

Potrivit disp. art. 99 lit. i din legea nr. 303/2004, constituie abatere disciplinară nerespectarea îndatoririi de a se abține atunci când procurorul știe că există una din cauzele prevăzute de lege pentru abținerea sa.

Referitor la infracțiunea prev. de art. 297 C.p., se constată că acesteia îi lipsește latura obiectivă. Nu se constată încălcarea legislației primare (normele substanțiale și procesual penale), în imprejurarea exercitării atribuțiilor de serviciu privitoare la efectuarea urmăririi penale.

Nici persoana vătămată nu face referire, în plângere, la îndeplinirea vreunui act specific, prin încălcarea legii. De asemenea, persoana vătămată nu indică o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau a intereselor sale legitime ci doar apreciază că obiectul infracțiunii pentru care este cercetat are o valoare modică, iar desfășurarea urmăririi penale, în aceste condiții, are un caracter de răzbunare.

Este evident că faptei îi lipsește atât elementul material, cât și urmarea specifică.

Referitor la infracțiunea prev. de art. 280 C.p., se observă, de asemenea, că acesteia îi lipsește latura obiectivă. Nici în plângere și nici în declarație nu se arată că au fost întrebuițate promisiuni, amenințări sau violențe împotriva persoanei vătămate, în cursul urmăririi penale, pentru a o determina să dea ori să nu dea declarații, să dea declarații mincinoase, ori să își retragă declarațiile, sau că organele de cercetare penală sau procurorul au produs, falsificat ori ticluit probe nereale.

Referitor la infracțiunea prev. de art. 283 C.p., se observă că față de persoana vătămată s-a pus în mișcare acțiunea penală, s-a luat măsura reținerii și a fost trimisă în judecată.

Pentru întrunirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii este necesar, însă, ca aceste măsuri să fie luate de magistrat, știind că persoana cercetată este nevinovată.

Acest aspect subiectiv nu are caracter de certitudine prin prisma a două considerente, unul substanțial și unul formal. Pe de-o parte, însăși persoana vătămată arată în plângere și în declarație că fapta pe care a săvârșit-o este minoră. Această recunoaștere reprezintă, implicit, o recunoaștere indirectă a proprii vinovății.

Pe de altă parte, adevărul juridic, presupus ca adevăr absolut, se obține doar după epuizarea tuturor mijloacelor procesuale prevăzute de legea penală.

În context, apreciem că modul de soluționare a cauzelor penale nu poate face obiectul unei analize, în sensul săvârșirii vreunei fapte prevăzute de legea penală, în condițiile în care persoana vătămată nu a indicat împrejurări utile, de substanță, care să aibă o asemenea conotație.

În circumstanțele în care, în prezent, persoana vătămată are calitatea de inculpat într-o cauză aflată pe rolul unei instanțe de judecată, efectuarea de cercetări de Ministerul Public, care să aibă un obiect similar cu cel al cauzei aflate pe rolul instanței de judecată, ar constitui o nepermisă imixtiune în activitatea de judecată.

Efectuarea unor cercetări în aceste circumstanțe ar afecta principiile independenței și imparțialității sub care își desfășoară activitatea procurorii Ministerului Public precum și independența puterii judecătorescă.

Preceptul expus mai sus se regăsește în numeroase reglementări interne și internaționale care generează sau privesc funcționarea independenței sistemului juridic românesc: art.124 din Constituția României, art.2 din Legea nr.304/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, art.10 din Legea nr.303/2004 privind Organizarea judiciară, art.3 și art.9 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pct.2 din Principiile fundamentale ale Națiunilor Unite privind independența judecătorilor aprobate prin Rezoluția Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr.40/32/1985 și nr.40/146/1985 sau art.2 lit.d din Recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr.94/12/1994.

* * *

Pe de altă parte, va fi sesizat Consiliul Superior al Magistraturii, întrucât există indicii privind săvârșirea de Mihaela Mihai Popa, procuror șef al Serviciului Teritorial Suceava din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, a abaterii disciplinare

prev. de art. 99 al. 1 lit. i din legea nr. 303/2004 (nerespectarea îndatoririi de a se abține atunci când procurorul știe că există una din cauzele prevăzute de lege pentru abținerea sa).

Potrivit art. 64 și urm. C.p.p., persoana incompatibilă este obligată să declare procurorului ierarhic superior că se abține de a participa la procesul penal atunci când există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea sa este afectată.

Față de cele expuse mai sus, în temeiul dispozițiilor art.314 alin.1 lit.a, art.315 alin.1 lit.b, rap. la art.16 alin.1 lit.b C.p.p., art. 97 din legea nr. 303/2004,

DISPUN:

1. Clasarea cauzei privind sesizarea formulată de Dănuță Ștefan Viorel cu privire la săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 297, 280 și 283 din Codul penal, întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

2. În temeiul art.275 alin.3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare, în quantum de 100 lei rămân în sarcina statului.

3. În temeiul art.316 alin.1 din Codul de procedură penală, ordonanța se comunică.

4. Sesizarea Consiliului Superior al Magistraturii, pentru a aprecia cu privire la oportunitatea efectuării de verificări sub aspectul săvârșirii abaterii disciplinare prev. de art. 99 al. 1 lit. i din legea nr. 303/2004, de Mihaela Mihai Popa, procuror șef al Serviciului Teritorial Suceava din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

